

Svajonių
ROMANAI

Jausmų egzotika

SANDRA MARTON

Sicilietiškos aistros

9,79 Lt / 2012 liepa–rugpjūtis

Nuotakos
Orsini

Knygute.lt

Sandra Marton

SICILIETIŠKOS AISTROS

Pirmas dilogijos
"Nuotakos Orsini"
romanas

Versta iš Sandra Marton,
The Ice Prince, 2011
© Sandra Marton, 2011

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Ignė Norvaišaitė-Aleliūnienė,
vertimas iš anglų kalbos, 2012
© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010
© Fotolia.eu, viršelio nuotrauka
© „Svajonių knygos“, 2012
ISBN 978-609-406-532-3

Elektroninę knygą paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

Pirmą kartą pastebėjo ją *Air Italy* VIP laukiamojoje salėje.

Pastebėjo? Vėliau jam tai pasirodys kaip prastas pokštas. Ar galėjo jos nepastebėti?

Tiesa ta, kad į jo gyvenimą ji įsiveržė taip subtiliai, lyg uždegta fejerverkų grandinė. Vienintelis skirtumas – fejerverkai ne tokie pavojingi.

Drakas sėdėjo odiniame krėsle prie langų ir kaip įmanydamas apsimetinėjo vyru, nešiojamajame kompiuteryje skaitančiu elektroninį dokumentą, nors iš tiesų labai trūko miego, smarkiai veikė laiko juostų kaita ir jis buvo pernelyg įsitempęs, todėl vos pajėgė išlaikyti į ekraną nukreiptą žvilgsnį.

Tarsi to būtų maža, jam velnioniškai skaudėjo galvą.

Šešios valandos skrydžio iš Maui į Los Andželą. Dvi valandos ten, paskui šešios valandos į Niujorką ir vėl dviejų valandų pertrauka, tįstanti trijų link.

Drakas apskritai negalėjo įsivaizduoti žmogaus, kuriam patiktų tokia nesibaigianti kelionė, o jam, pratusiam skraidyti nuosavu pra-

bangiu 373 orlaiviu, tai buvo stačiai nepake-
liama.

Tačiau dėl susiklosčiusių aplinkybių jis netu-
rėjo iš ko rinktis.

Drako lėktuvą, kaip ir buvo planuota, remon-
tavo, o netikėtai prireikus grįžti į Romą ieškoti
kito nebuvo laiko.

Net Drakas Valentis – princas Drakas Marče-
las Valentis, mat jis buvo įsitikinęs, kad darbš-
čioji padėjėja mėgindama surasti patogesnę
kelionės būdą pasitelkė visą, nors ir kvailą,
titulą, – negalėjo paskutinę minutę tarpžemy-
niam skrydžiui išsinuomoti orlaivio.

Iš Maui į Los Andželą jis skrido antrąja klase,
įspraustas į vidurinę sėdynę tarp vyro, užsi-
kvempusio ant juos skyrusio ranktūrio, ir be-
gėdiškai džiaugsmingos vidutinio amžiaus mo-
ters, kuri be perstojo plepėjo jiems skrendant
virš Ramiojo vandenyno. Drakas nuo mandagių
mhm ir *aha* perėjo prie tylos, bet jai tai nesu-
kliudė iškloti visos gyvenimo istorijos.

Skrendant per šalį į Kenedžio oro uostą jam
labiau pasisekė, nes pasičiupo staiga atsilais-
vinusią vietą pirmojoje klasėje, tačiau greta
sėdėjęs žmogus trokšte troško pasišnekučiuoti
– jo neužčiaupė net akmeninė Drako tyla.

Paskutinei kelionės atkarpai – daugiau nei šešioms tūkstančiams kilometrų, kuriuos įveikus galiausiai atsidurs namie, – Drakas nuėjęs prie vartų, stebuklą stebukle, gavo dvi vietas pirmojoje klasėje – vieną sau, o kitą tam, jog tikrai keliautų vienas.

Paskui patraukė į laukiamąją salę guodžiamas vilties, kad galbūt galės nusnūsti arba bent nusiraminti prieš jo laukiančią akistatą.

Lengva nebus, bet paleidęs vadžias iš rankų nieko nepasieksi. Jei gyvenimas jį ko ir išmokė, tai būtent to. Taigi jam tyliai kartoiant šią mantrą, stengiantis susikaupti ir sulaikyti pyktį viduje, durys į apytuštę pirmos klasės laukiamąją salę atsilapojo taip smarkiai, kad atsitrenkė į sieną.

Cristo!

Kaip tik tai, ko reikėjo, – niūriai pamanė Drakas skausmui nudiegius smilkinį.

Jis suirzęs pakėlė akis.

Ir išvydo moterį.

Kuri išsyk jam nepatiko.

Iš pirmo žvilgsnio ji atrodė patraukli. Aukšta. Liekna. Šviesių plaukų. Bet jis pamatė ir įvertino kur kas daugiau.

Moteris vilkėjo tamsiai pilką *Armani* arba kito

panašaus dizainerio kostiumėlį. Plaukus žemai surišusi į dalykišką kasele. Ant vieno peties kabėjo nedidelio lagamino dydžio kelioninis krepšys, ant kito – išsipūtęs portfelis.

Ir dar jos avalynė.

Juodi bateliai. Gana praktiški, išskyrus smailius aukštus kulniukus.

Drakas prisimerkė.

Nesuskaičiuojamą daugybę kartų matė tokį derinį. Griežtą šukuoseną. Dalykinį kostiumėlį. Ir smailiakulnius. Tokią išvaizdą renkasi moterys, norinčios išnaudoti visus buvimo moterimi privalumus, bet reikalaujančios, kad su jomis būtų elgiamasi kaip su vyrais.

Tipiška. O jei tokia nuomonė seksistinė, tebūnie.

Drakas stebėjo, kaip ji akimis aprėpė laukiamąją salę. Tokiu vėlyvu metu viduje buvo vos trys žmonės. Ant sofutės sėdinti pagyvenusio pora, nusvarinusi galvas, ir jis. Moters žvilgsnis nuslinko miegančia pora. Užkliuvo už Drako.

Ir užsilaikė.

Jos veide šmėstelėjo neperprantama išraiška. Veidas, teko pripažinti, dailus. Akys toli viena nuo kitos. Aukšti skruostikauliai. Putlios lūpos

ir ryžtingas smakras. Drakas laukė; rodėsi, kad ji jau ketino kažką pasakyti... tačiau nusuko žvilgsnį į šalį, ir jis pamanė: *bene*¹.

Nebuvo nusiteikęs plepėti, juolab flirtuoti su moterimi. Po velnių, jis nebuvo nusiteikęs niekam, norėjo tik ramiai grįžti į Romą ir sutvarkyti ten gresiančius nemalonumus, taigi vėl sutelkė dėmesį į kompiuterį, o ji nukaukšėjo marmurinėmis grindimis iki tuščio registracijos stalo.

- Sveiki! - Moters balse buvo girdėti nekantumas. - Sveiki! - šūktelėjo ji dar sykį. - Ar yra čia kas nors?

Drakas pakėlė galvą. Puiku. Ne tik nekantri, bet ir irzli - ji lenkėsi virš stalo, tarsi tikėdamasi rasti ten ką nors gūžiantis.

- Velnias, - nusikeikė ji ir Drakas su pasibaurėjimu suspaudė lūpas.

Nekantri. Irzli. Amerikietė. Elgesys, balsas, pasipūtimas - tarsi ant kaktos būtų prisiklijavusi pasą. Drakas nuolat turėjo reikalų su amerikiečiais - pagrindinis biuras buvo įsikūręs San Franciske - ir nors jam patiko vyrų tiesmukumas, jis nemėgo, jog kai kurioms mo-

¹ Gerai (it.). (Čia ir toliau - vert. past.)

terims trūko moteriškumo.

Taip, dažniausiai jos gražios, tačiau jam patiko šiltos moterys. Švelnios. Labai moteriškos. Tokios kaip dabartinė jo meilužė.

- Drakai, - iškvėpė ji tą naktį, kai jis prisijungė prie jos Maui pakrantėje išsinuomotų rūmų duše, pakėlė ją ir paėmė vandeniui srūvant ant jųdviejų. - Ak, Drakai, dievinu vadovaujančius vyrus.

Niekas niekada negalėtų vadovauti prie registracijos stalo stovinčiai moteriai, irzliai trepsinčiai smailiakulniu bateliu apauta pėda, nors, kita vertus, ar atsirastų kvailys, norintis pamėginti?

Tarytum perskaičiusi Drako mintis moteris staiga apsisuko ir vėl apžvelgė patalpą.

Pažiūrėjo į jį.

Akių kontaktas truko vos porą sekundžių, trumpiau nei pirmasis, bet jos žvilgsnis buvo skvarbus.

Toks skvarbus, kad jis, priešingai nei ketino, pajuto sukruvant susidomėjimą.

- Labai atsiprašau, kad priverčiau jus laukti, - pasigirdo uždusęs balsas. Laukiamosios salės administratorė skubėjo registracijos stalo link. - Kuo galiu padėti, panele?

Amerikietė atsisuko į darbuotoją.

- Turiu rimtą rūpestį, - išgirdo Drakas ją sakant, tačiau paskui ji pritildė balsą, pasilenkė prie kitos moters ir ėmė skubriai šnekėti.

Drakas atsiduso ir nuleido akis į kompiuterio ekraną. Tai, kad jis bent akimirką atkreipė dėmesį į tą moterį, tik įrodė, kaip jį veikė laiko juostų kaita.

O atsidūręs Romoje jis turi būti visiškai pasirėngęs ten laukiančiai situacijai.

Drakas įpratęs spręsti sudėtingas situacijas. Tiesą sakant, jam tai net patiko.

Tačiau dabartinei padėčiai grėsė viešumas, o Drakas, žiniasklaidos nusivylimui, tam nepitarė. Nemėgo viešumo ir niekada jo nesiekė.

Iš tėvo, senelio ir daugybės proprosenelių nuosekliai eikvotos ir per penkis šimtmečius galiausiai kone suniokotos finansinės imperijos griuvėsių jis sukūrė naują.

Ir padarė tai vienas.

Be akcininkų. Be pašalinių. Ne tik finansinėje plotmėje. Jo pasaulyje. Nuosavame asmeniame pasaulyje.

Didžioji gyvenimo pamoka *numero due*².

² Antras numeris (it.).

Tik kvailiai pasitiki kitais.

Štai kodėl vidury nakties sulaukęs asmeninės padėjėjos skambučio Drakas išsiropštė iš šiltos lovos, kurią dar labiau šildė geidulingas nuogas meilužės kūnas, ir išvyko iš Maui.

Drakas klausėsi. Klausėsi. Paskui nusikeikė, pakilo nuo lovos ir pro miegamojo duris nužingsniavo mėnesienos nubučiuotu smėliu.

- Atsiųsk man tą laišką faksu, - pratrūko jis.
- Ir viską, kas susiję su ta sumauta byla.

Asmeninė padėjėja pakluso. Apsivilkęs šortus ir marškinėlius Drakas skaitė dokumentus, kol ant jūros sužibo rausva aušros šviesa.

Tada jis jau žinojo, ką daryti. Išmainyti gaivinantį Havajų vėją į slegiantį vasaros karštį Romoje ir akistatą su gyvenimo būdo, kurį niekino, atstovu.

Blogiausia tai, kad Drakas manė sutvarkęs šį reikalą prieš kelias savaites. Tas kvailas laiškas nuo žmogaus, vardu Cezaris Orsinis. Drakas nekreipė dėmesio į pirmąjį, todėl atėjo antras, paskui ir trečias laiškas, po kurio jis įžygiavo į vieno padėjėjų kabinetą.

- Noriu sužinoti viską, ką tik pavyks rasti apie amerikietį, vardu Cezaris Orsinis, - paliepė Drakas.

Informaciją gavo greitai.

Cezaris Orsinis gimė Sicilijoje. Daugiau nei prieš pusšimtį metų kartu su žmona emigravo į Ameriką, tapo Amerikos piliečiu.

Už naujos tėvynės dosnumą atsilygino tapdamas banditu, mafijozu, gangsteriu, neturiniu jokių rekomendacijų, išskyrus pinigus ir raumenis, dabar – dar ir pasiryžimą įsigyti tai, kas šimtmečius priklausė Valenčių dinastijai, o šiuo metu jam, Drakui Marčelui Valenčiui, Sicilijos ir Romos princui.

Na ir kvailas titulas.

Drakas retai jį naudojo ir apskritai negalvojo apie jį. Šiuolaikiniame pasaulyje tai atrodė įgrisū, netgi kvaila. Tačiau taip pat, kaip padėjėja pasinaudojo jo titulu ieškodama greitesnio būdo nusigauti iš Havajų į Italiją, Drakas pasirašė juo atsakydamas tam amerikiečiui donui, išdėstydamas laišką šaltu formaliu tonu ir neslėpdamas lengvai nuvokiamos potekstės: *Ar žinai, su kuo turi reikalų? Lipk man nuo kupros, seni.*

Štai ir viskas, tada pamanė jis.

Tačiau klydo.

Donas ką tik atsakė grasinimu.

Ne fiziniu. O gaila. Drakas, ankstyvuosius

gyvenimo metus praleidęs be karališkųjų privilegijų, būtų mieliau pasirinkęs šį būdą.

Orsinio grasinimas buvo klastingesnis.

Jūsų Didenybe, susitikti su Jumis siunčiu savo atstovą, – rašė jis. – Jei Jums ir mano teisininkui nepavyks pasiekti kompromiso, nematau kitos išeities, kaip išspręsti mūsų ginčą teisme.

Ieškinys? Absurdiškos pretenzijos paviešinimas?

Teoriškai taip niekada nenutiks. Orsinis neturėjo priežasties pateikti ieškinį. Bet senoje žemėje, o Sicilija tokia ir buvo, sena pagieža niekada neblėsta.

Ir žiniasklaida viską paverstų tarptautiniu cirku...

– Atsiprašau.

Drakas sumirksėjo. Pakėlė akis. Greta jo krėslu stovėjo amerikietė ir laukiamosios salės administratorė. Amerikietės akyse žibėjo ryžtas. Administratorės žvilgsnyje matėsi ne kas kita, o neviltis.

– Pone, – prakalbo ji, – pone, labai apgailestauju, bet dama...

– Turite tai, ko man reikia, – pertraukė ją amerikietė.

Jos balsas buvo skubrus. Kimus. Drakas kilstelėjo tamsų antakį.

- Iš tiesų?

Moters veidą užliejo raudonio banga. Taip ir turėjo būti. Jis tyčia ištarė žodžius tokia intonacija. Nebuvo tikras, kodėl taip pasielgė - gal dėl to, kad buvo pavargęs ir nuobodžiavo, o agresyvi blondinė, kaip taikliai pasakytų amerikietis, buvo tikra rakštis subinėje.

- Taip. Turite dvi vietas skrydžiui 630 į Romą. Dvi vietas pirmojoje klasėje.

Drakas prisimerkė. Jis užvėrė kompiuterį ir pamažu atsistojo ant kojų. Moteris buvo aukšta, ypač su tais kvailais aukštakulniais, bet būdamas kone metro devyniasdešimties jis vis tiek pralenkė ją ūgiu. Jam patiko, kad jai teko atkraginti galvą norint į ją pažvelgti.

- Ir?

- Ir, - kalbėjo ji, - man būtinai reikia vienos vietos!

Drakas leido sekundėms praslinkti. Paskui pažvelgė į administratorę.

- Ar oro linijos įprastai, - šaltai tarė jis, - kiekvienam pasiteiravusiam pasakoja apie keleivių skrydžio reikalus?

Mergina išraudo....